

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 4ης Φεβρουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση T-94/95,

Jean-Pierre Landuyt, κάτοικος Grisolles (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Παρισιού Jean-François Le Petit, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grande-Rue,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

υποστηριζόμενης από την

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Frédéric Pascal, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση, κατόπιν δε από την Karen Rispaill-Bellanger, υποδιευθύντρια στην ίδια διεύθυνση, και τον F. Pascal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως του Office national interprofessionnel du lait et des produits laitiers της 20ής Ιανουαρίου 1995, περί αποκλεισμού του προσφεύγοντος-ενάγοντος από τους δικαιούμενους προσφοράς αποξημώσεως κατά τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2187/93 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποξημώσεως σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων, οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους (ΕΕ L 196, σ. 6), αφετέρου δε, αίτημα καταδίκης της Επιτροπής σε αποκατάσταση της εξ αυτής της αποφάσεως προκληθείσας ζημίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, V. Tiili και R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Οκτωβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και κανονιστικό πλαίσιο

- ¹ Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), παραγωγός γάλακτος, εκμεταλλεύεται τη γεωργική του έκταση στο πλαίσιο γεωργικής ενώσεως για κοινή εκμετάλλευση (GAEC) που συνέστησε μαζί με τον Laga. Στο πλαίσιο του

κανονισμού (ΕΟΚ) 1078/77 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί συστάσεως καθεστώτος προμηδοτήσεων για τη μη διάθεση σε εμπορία του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και την αναδιάρθρωση των αγελών βοοειδών γαλακτοπαραγωγής (ΕΕ L 131, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1078/77), ανέλαβε υποχρέωση μη εμπορίας λήγουσα την 1η Ιουλίου 1985.

2. Εν τω μεταξύ, στις 31 Μαρτίου 1984, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 857/84, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13, στο εξής: κανονισμός 857/84). Την εισφορά αυτή όφειλαν να καταβάλλουν όσοι παραγωγοί υπερέβαιναν μια ποσότητα αναφοράς καθοριζόμενη βάσει της παραγωγής γάλακτος που είχε παραδοθεί κατά τη διάρκεια ενός έτους αναφοράς.
3. Επειδή ο κανονισμός 857/84 δεν περιελάμβανε αρχικώς ειδική διάταξη προβλέπουσα τη χορήγηση ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς εκείνους οι οποίοι, όπως ο προσφεύγων, δεν είχαν παραδώσει γάλα κατά το έτος αναφοράς, σε εκτέλεση υποχρεώσεως μη εμπορίας που είχαν αναλάβει δυνάμει του κανονισμού 1078/77, κηρύχθηκε μερικώς ανίσχυρος με δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1988, 120/86, Mulder (Συλλογή 1988, σ. 2321), και 170/86, Von Deetzen (Συλλογή 1988, σ. 2355).
4. Κατόπιν αυτών των αποφάσεων, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 764/89, της 20ής Μαρτίου 1989 (ΕΕ L 84, σ. 2, στο εξής: κανονισμός 764/89), και, στη συνέχεια, τον κανονισμό 1639/91, της 13ης Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 150, σ. 35, στο εξής: κανονισμός 1639/91), με τους οποίους τροποποιήθηκε ο κανονισμός 857/84. Οι κανονισμοί αυτοί προέβλεπαν τη χορήγηση μιας, χαρακτηριστικής ως «ειδικής», ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς εκείνους οι οποίοι δεν παρέδωσαν γάλα κατά το έτος αναφοράς. Αυτή η ποσότητα αναφοράς εχορηγείτο κατ' αρχάς προσωρινώς, κατόπιν δε ελέγχου ορισμένων προϋποθέσεων, καθίστατο οριστική.
5. Με απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1992, C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. 3061), η Κοινότητα υποχρεώθηκε να αποκαταστήσει τις ζημιές που υπέστησαν οι προσφεύγοντες εκ της εφαρμογής του κανονισμού 857/84.

- 6 Κατόπιν αυτής της απόφασεως, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2187/93, της 22ας Ιουλίου 1993, για την προσφορά αποξημίωσης σε ορισμένους παραγωγούς γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων, οι οποίοι εμποδίστηκαν προσωρινά να ασκήσουν τη δραστηριότητά τους (ΕΕ L 196, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 2187/93).
- 7 Το άρθρο 1 αυτού του κανονισμού προβλέπει ότι καταβάλλεται αποζημίωση στους παραγωγούς, οι οποίοι υπέστησαν ζημία, εξαιτίας του γεγονότος ότι δεν μπόρεσαν, σε εκτέλεση υποχρεώσεως που ανέλαβαν βάσει του κανονισμού 1078/77, να παραδώσουν ή να πωλήσουν γάλα ή γαλακτοκομικά προϊόντα κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς.
- 8 Το άρθρο 2 ορίζει ότι η αίτηση αποζημιώσεως γίνεται δεκτή όταν προέρχεται από παραγωγό στον οποίο χορηγήθηκε οριστική ειδική ποσότητα αναφοράς, δυνάμει του κανονισμού 764/89 ή του κανονισμού 1639/91.
- 9 Το άρθρο 14 προβλέπει ότι, στο πλαίσιο της αποζημιώσεως, υποβάλλεται στους οικείους παραγωγούς προσφορά από την αρμόδια εθνική αρχή, εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής.
- 10 Με απόφαση του Νομάρχη της Aisne, της 31ης Αυγούστου 1989, χορηγήθηκε στον προσφεύγοντα ειδική προσωρινή ποσότητα αναφοράς. Με απόφαση του Νομάρχη, της 8ης Νοεμβρίου 1991, η προσωρινή αυτή ειδική ποσότητα αναφοράς κατέστη οριστική από 30ής Μαρτίου 1991.
- 11 Στις 10 και 11 Μαρτίου 1994, το Office national interprofessionnel du lait et des produits laitiers (στο εξής: Onilait) διεξήγαγε έλεγχο στην εκμετάλλευση του προσφεύγοντος. Το συμπέρασμα αυτής της έρευνας ήταν ότι ο προσφεύγων δεν είχε επαναλάβει προσωπικώς την παραγωγή γάλακτος, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 3α, παράγραφος 3, του κανονισμού 857/84.

- 12 Με επιστολή της 20ής Ιανουαρίου 1995, ο διευθυντής του Onilait ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι η ειδική ποσότητα αναφοράς που του είχε χορηγηθεί δεν μπορεί να θεωρηθεί οριστική και ότι, κατά συνέπεια, υπό την επιφύλαξη της ακυρώσεως αυτής της ποσότητας αναφοράς, η οποία θα του εκοινοποιείτο ίσως μεταγενέστερα, ο Onilait αδυνατούσε να προβεί στην καταβολή της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 2187/93 αποζημιώσεως.
- 13 Στις 6 Μαρτίου 1995, ο διευθυντής του Onilait αποφάσισε να ακυρώσει την οριστική ειδική ποσότητα αναφοράς που είχε χορηγηθεί στον προσφεύγοντα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Μαρτίου 1995, ο προσφεύγων ζήτησε, δυνάμει των άρθρων 173, 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της περιεχόμενης στην από 20 Ιανουαρίου 1995 επιστολή του διευθυντή του Onilait αποφάσεως και την καταδίκη του Onilait στην καταβολή της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 2187/93 αποζημιώσεως, εντόκως προς 8 % ετησίως από 19ης Μαΐου 1992, στην καταβολή ποσού 50 000 γαλλικών φράγκων (FF) έναντι μη δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων, καθώς και στην καταβολή του συνόλου των δικαστικών εξόδων. Η προσφυγή-αγωγή αυτή στρεφόταν κατά του Onilait ως «εντολοδόχου των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων και ειδικότερα της Επιτροπής». Σε απάντηση επιστολής που του απέστειλε την ίδια ημέρα ο Γραμματέας του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων απέστειλε στο Πρωτοδικείο, στις 30 Μαρτίου 1995, τροποποιημένο δικόγραφο προσφυγής-αγωγής, η οποία εστρέφεται πλέον κατά της Επιτροπής.
- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Ιουνίου 1995, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, επί της οποίας ο προσφεύγων διατύπωσε την άποψή του στις 28 Αυγούστου 1995.
- 16 Στις 10 Οκτωβρίου 1995, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει στη δίκη προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

- 17 Με διάταξη της 29ης Νοεμβρίου 1995, ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου έκανε δεκτό αυτό το αίτημα.
- 18 Με διάταξη της ίδιας ημέρας, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να εξετάσει μαζί με την ουσία την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.
- 19 Στις 9 Απριλίου 1996, η παρεμβαίνουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της.
- 20 Η έγγραφη διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 31 Μαΐου 1996, με την κατάθεση του υπομνήματος ανταπαντήσεως.
- 21 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 21ης Οκτωβρίου 1997.
- 22 Ο προσφεύγων, με το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής του, ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την περιεχόμενη στην από 20 Ιανουαρίου 1995 επιστολή του διευθυντή του Onilait απόφαση·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 2187/93 αποζημιώσεως, εντόκως με επιτόκιο 8 % από 19ης Μαΐου 1992·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή ποσού 50 000 FF έναντι μη δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Στην απάντησή του, εμμένει στα αιτήματά του και, κατά συνέπεια, ζητεί από τον Onilaít να του υποβάλει πρόταση αποζημιώσεως κατά τα άρθρα 10 και 14 του κανονισμού 2187/93. Επικουρικώς, ζητεί την καταβολή αποζημιώσεως 1 220 634,30 FF δυνάμει του άρθρου 215 της Συνθήκης.

24 Η Επιτροπή, καθής, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει απαράδεκτη, και, επικουρικώς, αβάσιμη την προσφυγή ακυρώσεως.

— να κρίνει απαράδεκτη και, επικουρικώς, αβάσιμη την αγωγή αποζημιώσεως.

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Γαλλική Κυβέρνηση, παρεμβαίνουσα, ζητεί από το Πρωτοδικείο να δεχθεί τα αιτήματα της Επιτροπής κρίνοντας απαράδεκτες την προσφυγή ακυρώσεως και την αγωγή αποζημιώσεως.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως*Επί του παραδεκτού*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Προς στήριξη της ενστάσεώς της, η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθόσον δεν μπορούν εξ αυτού να προσδιοριστούν οι προβαλλόμενοι λόγοι. Φρονεί, κατά συνέπεια, ότι δεν είναι σε θέση να αμυνθεί.
- 27 Δεύτερον, υποστηρίζει ότι, αν υποτεθεί ότι η προσφυγή-αγωγή αποσκοπεί στην ακύρωση του ελέγχου που διεξήγαγε ο Onilait στη γεωργική εκμετάλλευση του προσφεύγοντος ή της αποφάσεως με την οποία ακυρώθηκε η ειδική ποσότητα αναφοράς που είχε χορηγηθεί στον προσφεύγοντα, είναι απαράδεκτη ως στρεφόμενη κατά πράξεων των εθνικών αρχών που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της συνήθους και παραδοσιακής δραστηριότητας εφαρμογής της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί γαλακτοπαραγωγών.
- 28 Αντιθέτως προς τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος, οι πράξεις αυτές δεν αποτελούν απλές προπαρασκευαστικές πράξεις της αποφάσεως περί μη υποβολής προσφοράς. Η άποψη αυτή παραβλέπει την ευρεία εξουσία που διαθέτουν κατά το κοινό δίκαιο τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή και τον έλεγχο της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, εξουσία επιβεβαιωθείσα στην παρούσα υπόθεση με την εκ μέρους των γαλλικών αρχών έκδοση εγκυκλίου καθορίζουσας τα μέσα εφαρμογής της κανονιστικής ρυθμίσεως της σχετικής με το σύστημα γαλακτοκομικών ποσοστώσεων. Συνεπώς, ο φυσικός δικαστής για τις πράξεις αυτές είναι ο εθνικός δικαστής.
- 29 Σε απάντηση της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στο αίτημα ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το δικόγραφο προσφυγής-αγωγής περιέχει όλα τα απαιτούμενα στοιχεία.

- 30 Ως προς τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι πράξη του Onilait ενεργούντος ως εντολοδόχου της Κοινότητας. Αντιθέτως προς τον ισχυρισμό της Επιτροπής, οι έλεγχοι που διεξάγει ο Onilait, έστω κι αν διενεργούνται στο πλαίσιο της εσωτερικής νομοθεσίας, συνιστούν προπαρασκευαστικές πράξεις αποφάσεως αυτού του οργάνου ενεργούντος ως εντολοδόχου της Κοινότητας. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο έχει αρμοδιότητα ελέγχου αυτών των πράξεων.
- 31 Ο προσφεύγων φρονεί ότι πληροί τις τρεις προϋποθέσεις για τη χορήγηση αποζημιώσεως στο πλαίσιο του κανονισμού 2187/93. Δεν αμφισβητείται ότι παρέδωσε γάλα στο γαλακτοκομείο, ότι το γάλα αυτό συγκεντρώθηκε στους χώρους της γεωργικής του εκμεταλλεύσεως και ότι η εκμετάλλευσή του διέθετε όλες τις απαιτούμενες για την παραγωγή αυτή εγκαταστάσεις. Συνεπώς, ο Onilait προσάπτοντας στον προσφεύγοντα, κατόπιν του ελέγχου που διεξήγαγε στις 10 και 11 Μαρτίου 1994, ότι δεν ανέλαβε εκ νέου προσωπικώς την εκμετάλλευση, προσθέτει στον κανονισμό 2187/93 προϋποθέσεις που αυτός δεν προβλέπει.
- 32 Συνεπώς, από τον έλεγχο αυτό δεν μπορούσε να αποδειχθεί η εκ μέρους του προσφεύγοντος αθέτηση των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει, η δε προσβαλλόμενη πράξη βαρύνεται με πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 33 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι κατά τους κανόνες που διέπουν αντιστοίχως τις αρμοδιότητες της Κοινότητας και των κρατών μελών, εναπόκειται στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν εντός του εδάφους τους την εκτέλεση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, ιδίως στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1987, 89/86 και 91/86, *Étoile Commerciale* και *CNTA κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1987, σ. 3005, σκέψη 11· διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1993, T-492/93 και T-492/93 R, *Nutral κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1993, σ. II-1023, σκέψη 26). Οι πράξεις που εκδίδουν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο της εκτελέσεως της εν λόγω κοινής πολιτικής υπόκεινται, κατά συνέπεια, κανονικώς στον έλεγχο του εθνικού δικαστή.

- 34 Στην προκειμένη περίπτωση, το σύστημα αποζημιώσεως που εφαρμόζει ο κανονισμός 2187/93 παρέχει στις εθνικές αρχές την εξουσία να υποβάλλουν στους παραγωγούς προσφορές αποζημιώσεως εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής (βλ. δέκατη αιτιολογική σκέψη και άρθρο 14 του κανονισμού).
- 35 Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 2187/93, μόνο στους παραγωγούς στους οποίους έχει χορηγηθεί οριστική ποσότητα αναφοράς μπορεί να υποβληθεί προσφορά αποζημιώσεως. Κατ' εφαρμογή του κανονισμού 857/84, όπως αυτός τροποποιήθηκε με τους κανονισμούς 764/89 και 1639/91, η χορήγηση οριστικών ειδικών ποσοτήτων αναφοράς εξαρτάται από το αν πράγματι επαναλήφθηκε η γαλακτοκομική παραγωγή.
- 36 Συνεπώς, η παρεχόμενη με τον κανονισμό 2187/93 στις εθνικές αρχές εξουσία να υποβάλλουν προσφορά αποζημιώσεως σε κάθε παραγωγό εξ ονόματος και για λογαριασμό του Συμβουλίου και της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω σκέψη 9) συνδέεται στενά με την πραγματική επανάληψη της παραγωγής γάλακτος εκ μέρους του αποδέκτη της προσφοράς.
- 37 Αν δεν συντρέχει επανάληψη παραγωγής, ελλείπει η ουσιώδης προϋπόθεση που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93 για την υποβολή προσφοράς αποζημιώσεως.
- 38 Κατά την εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση ο έλεγχος του υπαρκτού της επαναλήψεως της παραγωγής απόκειται στην ίδια εθνική αρχή που υποβάλλει προσφορά αποζημιώσεως (βλ. άρθρο 3α, παράγραφος 3, του κανονισμού 857/84, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό 764/89 και τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1639/91).

- 39 Συνεπώς, οι πράξεις που διαπιστώνουν το ανύπαρκτο της επαναλήψεως της παραγωγής, καθώς και οι πράξεις εκείνες οι οποίες, κατά συνέπεια, αρνούνται τη χορήγηση οριστικής ειδικής ποσότητας αναφοράς, υπόκεινται στον έλεγχο του εθνικού δικαστή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-271/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-749, σκέψη 53). Εξάλλου, ο προσφεύγων προσέβαλε πράγματι ενώπιον του εθνικού δικαστή την πράξη περί ανακλήσεως της οριστικής ειδικής ποσότητας αναφοράς, καθώς και τα πορίσματα του ελέγχου που διεξήχθη στη γεωργική εκμετάλλευση.
- 40 Πρέπει να διαπιστωθεί ότι ο προσφεύγων περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη πράξη, δηλαδή η άρνηση των εθνικών αρχών να υποβάλουν προσφορά αποζημιώσεως, συνιστά συνέπεια πλάνης, στην οποία υπέπεσαν οι εν λόγω αρχές κατά τον έλεγχο που διεξήγαγαν στη γεωργική του εκμετάλλευση. Συνεπώς, δεν προβάλλει κανένα άλλο λόγο ακυρώσεως εκτός από εκείνον που αφορά τον έλεγχο της επαναλήψεως της παραγωγής.
- 41 Συνεπώς, το αίτημα ακυρώσεως στρέφεται κατ' ουσίαν κατά των πορισμάτων του ελέγχου που διεξήγαγαν οι εθνικές αρχές. Αποσκοπεί λοιπόν στην αμφισβήτηση του κύρους αποφάσεως των εθνικών οργάνων που είναι επιφορτισμένα με την εφαρμογή ορισμένων μέτρων στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (βλ. ομοίως, καθόσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1978, 12/77, 18/77 και 21/77, Debaysse κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1977, σ. 553, σκέψη 25).
- 42 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν έχει την αρμοδιότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως κατά της οποίας στρέφεται, κατ' ουσίαν, το αίτημα ακυρώσεως.
- 43 Συνεπώς, το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Επί του παραδεκτού

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 44 Η Επιτροπή φρονεί ότι το αίτημα αποζημιώσεως που περιέχεται στο δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής είναι απαράδεκτο, καθόσον στην πράξη αποσκοπεί στην επίτευξη του ίδιου σκοπού με εκείνον που επιδιώκει το αίτημα ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, Τ-514/93, Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-621). Υποστηρίζει ότι το αίτημα αποζημιώσεως είναι επίσης απαράδεκτο καθόσον δεν στηρίζεται στα απαιτούμενα στοιχεία. Ειδικότερα, από το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής δεν προκύπτουν επακριβώς οι σχετικοί ισχυρισμοί, πράγμα που δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να προασπίσει τα συμφέροντά της. Ακόμα και μετά τον προσδιορισμό, στην απάντησή του, του ύψους της προβαλλομένης ζημίας, ο προσφεύγων δεν προέβαλε καμία αιτίαση κατά της Επιτροπής.
- 45 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, πρώτον, ότι το απαράδεκτο του αιτήματος ακυρώσεως δεν συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως. Δεύτερον, φρονεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής-αγωγής περιέχει όλα τα απαιτούμενα στοιχεία και ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να τον αποδοκιμάζει σχετικώς, καθόσον αυτή διαθέτει περισσότερα συγκεκριμένα στοιχεία, τα οποία ο ίδιος αγνοεί, ιδίως δε το ύψος της αποζημιώσεως που δικαιούται. Στην απάντησή του προβαίνει σε υπολογισμό της αποζημιώσεως που ισχυρίζεται ότι δικαιούται δυνάμει του κανονισμού 2187/93.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αρχικώς, ότι με το στηριζόμενο σε αναγνώριση ευθύνης αίτημά του, ο προσφεύγων ζητεί την καταβολή της αποζημιώσεως που θεωρεί ότι θα έπρεπε να αποτελεί αντικείμενο της προσφοράς αποζημιώσεως που αρνήθηκε να υποβάλει ο Onilait. Πράγματι, ζητεί από την ανωτέρω αρχή να του υποβάλει προσφορά αποζημιώσεως κατά τα άρθρα 10 και

14 του κανονισμού 2187/93 και, επικουρικώς, προβαίνει σε υπολογισμό του ποσού που ζητεί ως αποζημίωση βασιζόμενος σε αποζημίωση υπολογιζόμενη βάσει του κανονισμού 2187/93.

47 Όπως, όμως διαπιστώθηκε ανωτέρω (σκέψεις 37 έως 40), η μη υποβολή στον προσφεύγοντα προσφοράς αποζημιώσεως, η οποία μπορεί να καταλογιστεί εις βάρος της καθής υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο κανονισμός 2187/93, ήταν συνέπεια των ελέγχων που διεξήγαγαν οι εθνικές αρχές. Δεδομένου ότι το αίτημα αποζημιώσεως στηρίζεται στην προβαλλόμενη ανακρίβεια των πορισμάτων αυτών των ελέγχων, το πραγματικό γεγονός που προκάλεσε τη ζημία της οποίας αποκατάσταση ζητεί ο προσφεύγων είναι, κατά συνέπεια, μια πράξη των εθνικών αρχών που εκδόθηκε στο πλαίσιο ασκήσεως των αρμοδιοτήτων τους. Συνεπώς, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις ασκήσεως αγωγής ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές παρέχουν στον εθνικό δικαστή αρμοδιότητα μόνο για την αποκατάσταση των ζημιών που προξενούν τα κοινοτικά όργανα ή οι υπάλληλοί τους κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Συνεπώς, οι ζημίες που προξενούν τα εθνικά όργανα δεν μπορούν να θεμελιώσουν την ευθύνη της Κοινότητας και εμπίπτουν αποκλειστικώς στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων που είναι τα μόνα αρμόδια για τη διασφάλιση της αποκαταστάσεως αυτών των ζημιών (βλ. ιδίως την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-571/93, *Lefebvre* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2379, σκέψη 65· βλ. επίσης τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1979, 12/79, *Wagner Agrarhandel* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1979, σ. 3657, σκέψη 10, και της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, *Krohn* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψη 18).

48 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μολονότι η προσφυγή ακυρώσεως και η αγωγή αποζημιώσεως συνιστούν αυτοτελή μέσα παροχής ένδικης προστασίας και μολονότι, κατ' αρχήν, το απαράδεκτο του αιτήματος ακυρώσεως δεν συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως όταν με την αγωγή αποζημιώσεως ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προβάλλονται ως οφειλόμενες στην προσβαλλόμενη πράξη, το απαράδεκτο του αιτήματος ακυρώσεως συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως όταν με αυτό επιδιώκεται στην πραγματικότητα η ανάκληση ατομικής αποφάσεως και θα είχε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτό, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων αυτής της αποφάσεως (βλ. ιδίως απόφαση *Cobrecal* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 58 και 59).

- 49 Στην προκειμένη υπόθεση πρέπει να διαπιστωθεί ότι το αίτημα αποζημιώσεως αποσκοπεί στην καταδίκη της καθής στην καταβολή της αποζημιώσεως που η προσβαλλόμενη απόφαση δεν του κατέβαλε. Συνεπώς, αποσκοπεί στην επίτευξη του αποτελέσματος εκείνου που η απόφαση αυτή απέκλεισε και το οποίο επεδίωξε να επιτύχει ο προσφεύγων με το αίτημα ακυρώσεως.
- 50 Συνεπώς, το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 51 Ως προς το αίτημα του προσφεύγοντος με το οποίο ζητείται να καταδικαστεί η καθής στην καταβολή ποσού 50 000 FF έναντι «μη δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων», αυτό δεν στηρίζεται σε κανένα πραγματικό ή νομικό στοιχείο — όπως απαιτεί το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας — που να επιτρέπει στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί επ' αυτού του αιτήματος. Συνεπώς, πρέπει επίσης να κριθεί απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι τα αιτήματα του προσφεύγοντος είναι απαράδεκτα, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.
- 53 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Γαλλική Δημοκρατία, παρεμβαίνουσα, βαρύνουν την ίδια.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Saggio

Tiili

Moura Ramos

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Φεβρουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
A. Saggio